

Arrest

nr. 326 578 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, die verklaart als minderjarige te worden vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en als minderjarige te worden vertegenwoordigd door haar X, op 22 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2025 met referentienummer 125158.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar moeder betreden op 18 juli 2022 het Schengengrondgebied, dit aan de hand van hun Marokkaanse paspoorten voorzien van op 22 juni 2022 door Nederland uitgereikte Schengen-visa.

1.2. Verzoeksters moeder dient op 22 september 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder. Inzake deze aanvraag wordt op 20 maart 2024 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoeksters moeder niet het bewijs leverde dat zij ten laste is van haar Belgische moeder zoals vereist in artikel 40bis, § 2 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Namens verzoekster wordt op 25 juni 2024 ook een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van haar Belgische grootmoeder. Op 13 december 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Met toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de Belgische grootouder *“het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring”* uitoefent over verzoekster.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op:

“Het staat niet ter betwisting dat verzoekende partij minderjarig is en dat zij haar gebruikelijke verblijfplaats heeft in België op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) stelt:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoegd. §2. Ingeval het in §1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.” Overeenkomstig artikel 35 van het WIPR worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn.

Dit vermoeden betreft in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686).

Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve overheid, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. Er blijkt op geen enkele wijze dat de moeder het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over verzoekende partij, noch waarom de vader niet samen met de moeder verzoekende partij kan vertegenwoordigen in de huidige procedure. Verzoekende partij moet worden vertegenwoordigd door beide ouders samen. Evenwel, in de huidige procedure is verzoekende partij enkel vertegenwoordigd door de moeder zodat het beroep naar oordeel van verwerende partij onontvankelijk is. De moeder kan niet alleen als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind optreden (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).”

2.2. In de synthesesamenvatting van verzoekster wordt deze exceptie beantwoord als volgt:

“Ivm. het toe te passen recht op de uitoefening van het ouderlijk gezag, wordt verwezen naar art 16 van het Verdrag van den Haag.

De hoofdregel is dat de uitoefening van het ouderlijk gezag - indien er een internationale component aanwezig is - geregeld wordt door het recht van de staat waar de minderjarige zijn gewone verblijfplaats heeft.

Nochtans blijven de regels ivm de uitoefening van het ouderlijk gezag bestaan op grond van het recht waar de minderjarige zijn verblijfplaats had, ook al verhuist deze naar een ander land (artikel 16,3 Verdrag van den Haag)

In casu verbleef minderjarige aanvankelijk met haar vader en moeder in Spanje.

Conform artikel 154 van het Spaanse burgerlijk wetboek vallen de niet-ontvoogde kinderen onder het ouderlijk gezag van de ouders. Conform artikel 156 van het Spaanse burgerlijk wetboek wordt het ouderlijk gezag door de beide ouders gezamenlijk uitgeoefend of door een van hen met de uitdrukkelijke of stilzwijgende toestemming van de andere.

Dit artikel vermeldt verder dat, indien de ouders apart leven, het ouderlijk gezag uitgeoefend wordt door diegene die samenwoont met het kind.

(wegens de kort tijdsspanne waarbinnen de synthesesamenvatting moet meegedeeld worden, kan een gelegaliseerde vertaling van de betreffende wetsartikel later nog gevoegd worden)

Conform dit recht wordt het ouderlijk gezag in casu uitgeoefend door de moeder, mevrouw [L.], die samen met haar kind in België verblijft.

Inzake beroept verzoekster zich tevens op artikel 8 EVRM; waar werd gesteld dat het kind volledig afhankelijk is van de middelen die de grootmoeder ter beschikking stelt.

Het is derhalve in het Hoger Belang van het kind dat het wordt opgevoed in de nabijheid van de grootmoeder.”

2.3. Artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996. [...]”

Het Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid (hierna: het Verdrag van Den Haag) bepaalt verder in zijn artikelen 16 en 17 als volgt:

“Artikel 16

1. Het van rechtswege ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind.

2. Het ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid door een overeenkomst of een eenzijdige rechtshandeling, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het moment waarop de overeenkomst of de eenzijdige rechtshandeling van kracht wordt.

3. Het op grond van het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind bestaande ouderlijke verantwoordelijkheid blijft bestaan na verplaatsing van die gewone verblijfplaats naar een andere staat.

4. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt het van rechtswege ontstaan van ouderlijke verantwoordelijkheid van een persoon die deze verantwoordelijkheid niet reeds heeft, beheerst door het recht van de staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

Artikel 17

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.”

In verband met het toe te passen recht op de uitoefening van het ouderlijk gezag wordt in de synthesesamenvatting verwezen naar de bepalingen van artikel 16 van het verdrag van Den Haag, om te stellen dat dit voor verzoekster wordt geregeld door het Spaanse Burgerlijk Wetboek, waar zij aanvankelijk met haar vader en haar moeder zou hebben verbleven. Op de zitting zet de advocaat verder uiteen dat de moeder moet worden geacht het ouderlijk gezag over de minderjarige verzoekster alleen te kunnen uitoefenen. Aangezien de vader in Spanje de toestemming heeft gegeven aan zijn minderjarige dochter om met haar moeder en zonder hem naar België af te reizen, heeft hij de moeder naar Spaans recht gevolmachtigd om het ouderlijk gezag over hun dochter alleen uit te oefenen, en dit geldt volgens haar ook in België.

Artikel 16 van het Verdrag van Den Haag heeft betrekking op het van rechtswege ontstaan en tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid, wat duidelijk moet worden onderscheiden van de vraag naar het toe te passen recht op de uitoefening van deze ouderlijke verantwoordelijkheid. Dit laatste wordt geregeld in artikel 17 van dit verdrag. Uit dit laatste artikel blijkt zeer duidelijk dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid steeds wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels houdt dus in dat de wijze waarop de minderjarige verzoekster wordt vertegenwoordigd in de huidige bestuurlijke beroepsprocedure wel degelijk wordt beheerst door het Belgische recht ter zake.

In het Belgische recht is de uitoefening van het ouderlijk gezag geregeld in de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder wordt geacht te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid

van het Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoonst dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

In het voorliggende geval wordt niet aangetoond, noch in het verzoekschrift noch op de terechtzitting, dat de moeder van verzoekster beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. Er wordt weliswaar een *“ouderlijke toestemming voor een vestiging in België”* van de vader met verblijfsadres in Spanje gedateerd op 31 juli 2024 gevoegd bij het verzoekschrift, maar dit stuk toont niet aan dat de moeder beschikt over het exclusief ouderlijk gezag met betrekking tot haar kind.

Dit alles noopt tot de vaststelling dat huidige beroep onontvankelijk is, nu de minderjarige verzoekster hierbij enkel wordt vertegenwoordigd door haar moeder (RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

Het gegeven dat volgens het Spaanse recht de moeder mogelijk wel alleen een juridische procedure namens haar kind kan opstarten, doet niet ter zake. In dit verband moet, volledigheidshalve, trouwens nog worden vastgesteld dat nergens een begin van bewijs wordt aangebracht dat verzoekster reeds met haar beide ouders heeft verbleven in Spanje. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat zij met haar moeder op 18 juli 2022 van Marokko naar België reisde en dat haar moeder op 22 september 2023 aangaf dat zij zich wenste te vestigen bij haar Belgische moeder. Nadat haar dit op 20 maart 2024 werd geweigerd, werd voor verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische grootmoeder ingediend. Aldus blijkt in geen geval dat het Spaanse recht speelt inzake de vaststelling of de uitoefening van het ouderlijk gezag over verzoekster.

Verzoekster kan zich bovendien niet beroepen op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) opdat huidige beroep alsnog ontvankelijk zou moeten worden verklaard. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden gesteld aan een mogelijke klacht inzake artikel 8 van het EVRM, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit wordt niet aangetoond. De regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag zijn ook net ingesteld in het belang van het kind.

2.4. Het beroep is onontvankelijk.

2.5. De Raad merkt trouwens nog op dat in de synthesememorie de moeder van verzoekster duidelijk aangeeft dat er geen sprake van is dat zij en de vader van het kind hun ouderlijk gezag over het kind willen overdragen op de Belgische grootmoeder van dit kind. Zij wensen enkel, in oefening van hun ouderlijk gezag, het *“recht van bewaring”* over te dragen aan deze grootmoeder, waarbij ze echter eerder aangeven dat ze akkoord zijn dat de bewaring van het kind door de grootmoeder wordt opgenomen, eerder dan dat ze het recht van bewaring op zich willen overdragen. Zo wordt gesteld dat *“enkel toestemming [werd gegeven] aan de grootmoeder om het kind bij haar te houden”* en *“aldus mede te zorgen voor de opvoeding en de materiële opvang van het kind”*. Hiermee wordt enkel maar het determinerende motief in de bestreden beslissing bevestigd dat niet wordt aangetoond dat *“het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring”* toekomt aan de Belgische grootmoeder.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------